Kirjoittanut Ajolinja
07.02.2020 00:00

Ketjut nousevat vetopyörien päälle, vaikka Emmi Vaikonpäällä on elopainoa vain viitisenkymmentä kiloa.

19-vuotias Emmi sai unelmilleen pyörät ja lähti puukuormanhakuun. Ajolinja hyppäsi mukaan.

Joulukuisena viikonloppuna haettavan kuorman haku lankeaa vasta muutaman kuukauden Hyvärisen Puukuljetus Oy:llä töissä olleelle
Emmi Vaikonpäälle
.

- Tulin keväällä taloon harjoittelijaksi. Harjoittelun lopulla kysyin työpaikkaa. Sain paikan ja pojat rupesivat jostakin syystä kutsumaan minua Sähikäiseksi, Emmi Vaikonpää naurahtaa nelinumeroista tietä sompaillessaan.

Sähikäisen vasta 19-vuoden ikä ja tuore ajokortti eivät Hyvärisiä suuremmin pelottaneet. Nuorukaisessa tuntui olevan riittävästi intoa ja potentiaalia puutavara-auton kuljettajaksi.

PUUTTEITA KOULUTUKSESSA

Ensimmäisenä talvena työnkuvaan kuuluvat lähinnä siirtoajot Oulun, Äänekosken ja Kemin tehtaille. Viikonloppuisin Emmi Vaikonpää käy hakemassa kuormia metsästä.

- Silloin kuormilla ei ole kiirettä ja saan harjoitella rauhassa. Kuorman tekemisessä minulla menee vielä aikaa, Vaikonpää kertoo.

Hän on kotoisin Oulaisista ja opiskeli yhdistelmäajoneuvonkuljettajaksi Iisalmessa. Siellä B-kortti vaihtui puolessa vuodessa E-kortiksi. Opiskelu tapahtui osittain simulaattorilla.

- Kuorman tekoa harjoitellessa simulaattorilla oppi, mitä mistäkin vivusta tapahtuu, mutta muuten se ei vastannut todellisuutta. Etäisyyksien arvioiminen oli vaikeaa ja oikean nosturin näppituntuma puuttui kokonaan. Oikeaa ajoharjoittelua tehtiin vain tyhjällä autolla. Olisin toivonut, että olisimme ajaneet oikeita kuormia, käyty metsässä pinolla ja viety puita tehtaille, Vaikonpää kertoo.

Emmi Vaikonpää muutti työn perässä Oulaisista Piippolaan.

METSÄPÄÄSSÄ OPITTAVAA Yhdeksi vaikeimmista asioista Emmi Vaikonpää mainitsee ahtaissa paikoissa kääntämisen. Sellaisia asioita kun ei kurssiaikana juuri opeteltu.

Ketjuja laitettaessa herää myös pieni epäilys, vievätkö ketjut tyttöä vai tyttö ketjuja. Elopainoa kun on vain viitisenkymmentä kiloa. Ketjut kuitenkin nousevat vetopyörien päälle, sillä metsä on hyvä oppikoulu ja ongelmat ovat pitkälti rajanvetoasioita.

Pinolla selviää myös mukana olevien puupalikoitten syvempi merkitys. Niitten avulla Emmi Vaikonpää ylettää paremmin nosturin polkimille.

- Pojat ovat mukavia ja antavat puhelimessa ohjeita, jos tulee ongelmia. Yksin ei tarvitse pähkäillä, mitä tekisin, Vaikonpää toteaa iloisesti.

Iloinen asia oli sekin, että kun hän muutti Oulaisista Piippolaan, samassa rivitalossa sattui asumaan samaa ikäluokkaa oleva Minna.

- Hän ajaa myös puuta. Hänen kanssaan on mukava vaihtaa mielipiteitä työasioista ja kaikesta muustakin, Emmi Vaikonpää toteaa.

Keskitalvinen päivä on lyhyt kuin lapsella paita. Keiteleelle menevä kuorma valmistuu illan jo pimettyä. Talleilla kahvikupin äärellä vaihdetaan vielä muutama sana.

- Harmittaa, että teen kuorman paljon hitaammin kuin isännät, Emmi huokaa.

Monta kymmentä vuotta puuta lastannutta
Mika Hyväristä
alle parikymppisen kuljettajanoviisin hätäileminen lähinnä hymyilyttää.

- Jos olisit jo yhtä nopea kuin minä, minulta olisi mennyt monta kymmentä vuotta hukkaan, Hyvärinen naurahtaa.

Teksti ja kuvat: Riitta Airaksinen

TILAA AJOLINJA!